

ΕΤΟΣ 57ον

13 Δεκεμβρίου 2009

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 50 (2950)

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΑΙΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ἡ δόξα τοῦ κόσμου καί ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ εἶναι δύο καταστάσεις πού ἀντιτίθενται μεταξύ τους. Ἡ παρουσία τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ ἀναιρεῖ τή δόξα τοῦ κόσμου καί ἡ κοσμική δόξα δέν μπορεῖ νά συνυπάρχει μέ τή θεία δόξα. Ἡ φανέρωση τῆς μιᾶς κρύβει τήν παρουσία τῆς ἄλλης. Γι' αὐτό καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει ὅτι «ὅταν ὁ Χριστός, πού εἶναι ἡ ἀληθινή ζωή μας, φανερωθεῖ, τότε καί σεις θά φανερωθεῖτε μαζί του δοξασμένοι» (Κοθ. 3,4).

Ἡ πνευματική δόξα πού ἔχει ὁ πιστός εἶναι «κρυμμένη», δέν φαίνεται μέ τά σαρκικά μάτια. Γιατί γι' αὐτόν δόξα εἶναι ὁ Χριστός καί ἡ ἐν Χριστῷ ζωή. «Ὁ Ἰησοῦς εἶναι ἡ ζωή τῶν πιστῶν...», ἐνῶ «ἡ ζωή χωρίς τόν Χριστό εἶναι θάνατος», διδάσκει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος. Ἐπομένως, ὅσοι ἐπιδιώκουν τήν ἀνθρώπινη δόξα ἀπομακρύνονται ἀπό τή δόξα τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ὅσοι προτιμοῦν τόν Χριστό στή ζωή τους θά δοξασθοῦν μέ τόν Κύριο, ὅταν θά ἔλθει πάλι «μετά δυνάμεως καί δόξης πολλῆς» (Ματθ. 24,30).

Καινός καί παλαιός ἄνθρωπος

Τήν ἀνθρώπινη δόξα τή χαρακτηρίζει ἡ ματαιότητα ἐνῶ τή θεία δόξα ἡ χάρη καί ἀλήθεια τοῦ αἰώνιου Θεοῦ. Ἡ δόξα πού ζεῖ ὁ πιστός δέν ἀπογοστεύει, δέν παραπλανεῖ γιατί εἶναι δόξα τοῦ Παρακλήτου καί στηρίζεται στίς ἀρετές μέ τίς ὁποῖες στολίζει τόν χριστιανό. Εἶναι ἡ δόξα τοῦ καινοῦ ἀνθρώπου, ὅπως τήν παρουσιάζει ὁ Ἀπόστολος. Ἐνῶ ἡ δόξα τοῦ κόσμου στηρίζεται στά ἀνθρώπινα πάθη πού φθείρουν τόν ἄνθρωπο καί τόν ὀδηγοῦν στήν πνευματική ἀφάνεια. Ἐκεῖ καταλήγει κάθε ἀνθρώπινη δόξα γιατί εἶναι γνῶρισμα τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου.

Τά γνωρίσματα τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου

Τά μέλη τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου χαρακτηρίζονται ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο ὡς γήινα (Κοθ. 3,5), διότι πράττουν τήν ἁμαρτία καί δέν ἐνεργοῦν τά

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Κολ. γ' 4-11)

Ἡ νέκρωση τῶν παθῶν

Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῆ, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς σὺν αὐτῷ φανερωθήσεσθε ἐν δόξῃ. Νεκρώσατε οὖν τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, ἐπιθυμίαν κακὴν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἣτις ἐστὶν εἰδωλολατρεία, δι' ἣ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας, ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς περιεπατήσατέ ποτε, ὅτε ἐζήτε ἐν αὐτοῖς· νυνὶ δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν· μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους, ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν, ὅπου οὐκ ἐν Ἑλλην καὶ Ἰουδαίος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστὸς.

οὐράνια ἔργα, δηλ. τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ (ἁγ. Νικόδημος). Καὶ γίνα ἔργα εἶναι ὅσα φθείρουν τὸ νοερό καὶ τὸ ἐπιθυμητικὸ τῆς ψυχῆς, δηλ. τὸ κατ' εἰκόνα Θεοῦ καὶ μολύνουν τὸ σῶμα. Καὶ αὐτὰ εἶναι:

α) Ἡ πορνεία. Εἶναι τὸ πάθος ποῦ βάζει τὴν ἔννοια τοῦ Θεοῦ στὴν ἄκρη γιὰ νὰ ἰκανοποιηθῆ ὁ θεὸς τῆς ἡδονῆς, ἢ ἐπιθυμία τῆς σάρκας. Διαβάλλει τὴν ἐπιθυμία τῆς ἔνωσης δύο προσώπων, ἄνδρα καὶ γυναίκα, γιὰ τὴν τελείωσή τους μέσα στὴν εὐλογία τοῦ γάμου. Προτιμᾷ τὸ ἔνστικτο τῆς σαρκικῆς ἀπόλαυσης καὶ ἀπωθεῖ τὴν πνευματικὴ καὶ σωματικὴ ἔνωση στὴ βάση τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης.

β) Ἡ ἀκαθαρσία. Εἶναι ἡ ἀναπόδραστη ἐξέλιξη τοῦ πάθους τῆς πορνείας, δηλ. τὰ αἰσχρά καὶ παρά φύση σαρκικά πάθη (Μέγας Βασίλειος) ποῦ δυστυχῶς στὴν ἐποχὴ μας προσπαθοῦν νὰ βροῦν καὶ κοινωνικὴ ἀναγνώριση. Ὅταν ἡ ἐγκράτεια εἶναι ἀπούσα, τότε τὰ ἀκαθάρτητα πάθη κυριεύουν τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν φθείρουν.

γ) Ἡ κακὴ ἐπιθυμία. Ὅπως ἀναφέρει ἡ σοφία τῶν Παροιμιῶν, ὁ «ἀσεβὴς ἐπιθυμεῖ ὀδὴν τὴν ἡμέραν ἐπιθυμίας κακῆς» (21,26). Ἡ προαίρεση τοῦ ἀνθρώπου χαρακτηρίζει τίς ἐπιθυμίες του ὡς κακὴς ἢ καλῆς. Ὁ προφῆτης Δανιὴλ χαρακτηρίστηκε «ὡς ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν» (9,23), γιατί ἐπιθυμοῦσε «τά τοῦ πνεύματος», ὅπως ἐξηγεῖ ὁ ἁγ. Γρηγόριος Θεολόγος. Τουναντίον οἱ φαρισαῖοι τῆς ἐποχῆς τοῦ Κυρίου ἦταν ἄνθρωποι κακῶν ἐπιθυμιῶν, διότι ἔκαναν ὅ,τι τοὺς παραινῶσε ὁ πονηρὸς, καθὼς «ὁ πατὴρ αὐτῶν διάβολος», ὅπως εἶπε ὁ Κύριος.

δ) Ἡ πλεονεξία. Ὁ Μ. Βασίλειος ἴδεν ὅτι αὐτὸς ποῦ ἀγαπᾷ τὰ χρήματα, ἀντὶ νὰ ὑπηρετεῖ τὸν Κύριο, ὑπηρετεῖ τὸν θεὸ τοῦ χρήματος, μεταθέτοντας στὸν μαμωνά τοῦ πλοῦτου τὴν ἀγάπην ποῦ ὀφείλει νὰ προσφέρει στὸν Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος χαρακτηρίζει τὴν πλεονεξία ὡς εἰδωλολατρεία. Γιατί «ὅπου εἶναι ὁ θησαυρὸς σας, ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ ἡ καρδιά σας» μᾶς ἴδει ὁ Χριστὸς (Ματθ. 6,21).

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ὅταν ὁ Χριστός, πού εἶναι ἡ ζωὴ μας, φανερωθῆ, τότε καί σεις θά φανερωθῆτε μαζί του δοξασμένοι. Νεκρώσατε λοιπόν ὅ,τι γήϊνον εἶναι μέσα σας, δηλαδή τὴν πορνείαν, τὴν ἀκαθαρσίαν, τὸ πάθος, τὴν κακὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἡ ὁποία εἶναι εἰδωλολατρεία, ἔνεκα τῶν ὁποίων ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπάνω εἰς τοὺς ἀπειθεῖς ἄνθρωπος. Αὐτὰ ἀκολουθοῦσατε καὶ σεις κάποτε, ὅταν ἐζούσατε αὐτὴν τὴν ζωὴν. Ἀλλὰ τώρα ἀποβάλατε καὶ σεις ὅλα αὐτά, τὴν ὀργὴν, τὸν θυμὸν, τὴν κακίαν, τὴν δυσφήμισιν, τὴν αἰσχρολογίαν τοῦ στόματος. Μὴ λέτε ψέμματα ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, ἀφοῦ ἔχετε ἀποβάλλει τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον μὲ τὰς πράξεις του, καὶ ἔχετε ἐνδυθῆ τὸν νέον, ὁ ὁποῖος ἀνανεοῦται εἰς ἐπίγνωσιν κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Δημιουργοῦ του. Τώρα δὲν ὑπάρχει πλέον Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτμημένος καὶ ἀπερίτμητος, βάρβαρος, Σκύθης, δούλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ ὁ Χριστός εἶναι τὰ πάντα καὶ εἰς πάντας.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ε) Ἡ ὀργή, ὁ θυμός, ἡ κακία, ἡ βλασφημία, τὸ ψεῦδος. Εἶναι γνῶρισμα «ταλαιπώρου καὶ φαύλης ψυχῆς» ἡ κακία ἢ ὁ ἅγ. Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης. Καὶ τὰ παράγωγα αὐτῆς σκοτίζουν τὸ ἐπιθυμητικὸ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ χάνει τὸν φωτισμὸ τῆς πίστεως καὶ τὴν εἰρήνην τοῦ Χριστοῦ. Γίνεται ὑποχέριος τοῦ διαβόλου πού εἶναι «ὁ πατὴρ τοῦ ψεύδους».

Τὰ πάθη αὐτὰ ἐπιφέρουν τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους πού τὰ διαπράττουν, καθὼς παραθεωροῦν τὸ ἅγιο θέλημα Του. Ὅπως ὅσοι σέβονται καὶ ἐφαρμόζουν τὶς ἐντολές τοῦ Θεοῦ λέγονται «τέκνα Ἀβραάμ», ἔτσι καὶ ὅποιοι περιφρονοῦν τὸ θεῖο θέλημα ὀνομάζονται «υἱοὶ ἀπειθείας» ἢ «τέκνα ὀργῆς», ὅπως σημειώνει ὁ Μ. Βασίλειος. Μὲ συνέπεια νὰ κληρονομοῦν τὴ φθορά καὶ νὰ χάνουν τὴ ζωὴ, ὅπως εἶπε ὁ Κύριος (Ἰωάν. 3,36).

Τὰ γνῶρισμα τῶν καινοῦ ἀνθρώπου

Τὸ πρῶτο καὶ κύριο γνῶρισμα τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ εἶναι «ἡ νέκρωση» τῶν παθῶν στὴ ζωὴ του. «Νὰ νεκρώσατε τὴν ἐμπάθεια στὰ γῆνα μέλη σας», μᾶς ἢ ὁ Ἀπόστολος (Κολ. 3,5). Νὰ «ἐκδυθεῖτε» τὰ γνῶρισμα τῶν παλαιοῦ ἀνθρώπου, τοῦ ἀνθρώπου τῆς ἁμαρτίας. Δηλ. προτρέπεται ὁ ἄνθρωπος νὰ προσαρμόσει τὴν προαίρεσή του, τὸ αὐτεξούσιό του στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Καὶ γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ ἀγωνίζεται τὸν καλὸ ἀγῶνα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀρετῆς μέσα στὸν ὡρο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ καλλιέργεια τῶν πνευματικῶν ἀρετῶν, ὥστε νὰ ἀνακαινισθεῖ ψυχικὰ καὶ σωματικὰ καὶ νὰ κατορθώσει νὰ μπεῖ στὸν ὡρο τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος, πού ἀνακαινίζει τὴν ἀνθρώπινη φύση καὶ τὴν ἐνώνει μὲ τὸν Χριστό. Κάνει τὸν ἄνθρωπο «κατ'

